

ת"פ 16440/01/17 - מדינת ישראל נגד עמליה גינדי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 16440-01-17 מדינת ישראל נ' גינדי
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עמליה גינדי

הנאשמים

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה ביצוע עבירת היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.11.16 בשעה 12:00 או בסמוך לה, עבדה שרון דוד (להלן: "המתלוננת") כמנהלת סניף סופר "סופר חסד" ברחוב י.ל פרץ 8 בעיר רחובות (להלן: "החנות"). באותה עת עבדה הנאשמת כקופאית בחנות. במועד האמור הייתה המתלוננת בעלים של רכב מסוג "קאיה פיקנטו" מודל 2016 (להלן: "הרכב"). באותו היום, בשעה 12:08 או בסמוך לה, יצאה הנאשמת אל חניון הרכבים בסמוך לחנות, ניגשה אל רכבה של המתלוננת אשר חנתה במקום ובאמצעות חפץ חד שרטה הנאשמת את הרכב לכל אורכו מצדו הימני. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו שריטות בכל צדו הימני של הרכב, נזק שעלות תיקונו עומדת על ₪ 5,265 וכן נגרמה לרכב ירידת ערך בשיעור של ₪ 3,038.
3. בתשובתה לאישום אישרה הנאשמת כי היא עובדת כקופאית בסופר "סופר חסד" אך כפרה במיוחס לה בכתב האישום. בהמשך לכך, נשמעו הראיות בתיק.

דין והכרעה:

פרשת התביעה:

4. הראיה המרכזית שהובאה לפני בית המשפט הינו צילום של סרטון מצלמות האבטחה בחניון שבכניסה לחנות (ת/1). לא נטענה מפי הנאשמת באשר לקבילות הסרטון או מהימנותו. הנאשם אישרה, כי היא מזהה את עצמה בסרטון, וכמו כן, בשלב מסוים של חקירתה אישרה כי היא נראית מצמידה את ידה אל רכבה של המתלוננת. אתייחס באופן מפורט יותר לנראה בסרטון, בהמשך הדברים.

עדות המתלוננת

5. המתלוננת סיפרה, כי כיום בת 22 והעידה כי עבדה בחנות ("סופר חסד") יחד עם הנאשמת. תחילה עבדה כקופאית, יחד עם הנאשמת ובחודש דצמבר 2016 מונתה למנהלת הסניף.

6. המתלוננת מסרה, כי היכרותה עם הנאשמת הינה על רקע עבודתן המשותפת בלבד, וכי לא היו אירועים חריגים עמה, למעט מקרים בהן לא הסתדרו, כשעבדו שתיהן כקופאיות (עמ' 7 ש' 11-13).

7. המתלוננת סיפרה, כי ביום האירוע נשוא כתב האישום, העמידה את רכבה בכניסה לחנות, וכי בשלב מסוים, הבחינה בשריטות ברכב. מאחר ובמקום בו העמידה את הרכב ישנן מצלמות אבטחה, ואלו היו מחוברות לטלפון הנייד שלה - בהיותה מנהלת הסניף - ישבה לצפות בצילומי מערכת האבטחה, החל מהשעה 10:00 באותו היום ואילך, כדי לראות מי שרט את רכבה. עפ"י עדותה של המתלוננת בשעה 12:10 של אותו היום, צולמה המתלוננת כשהיא נצמדת לרכבה עם חפץ חד, שורטת אותו לרוחב ונכנסת בחזרה לחנות (עמ' 7 ש' 17-20).

8. המתלוננת העידה, כי היא זו שצילמה את מכשיר הטלפון שלה בזמן שהוא מקרין את הסרטון ממצלמות האבטחה, לאחר מכן העבירה את הסרטון למחשב של אחיה ואחיה צרב את הדיסק, אותו העבירה למשטרה.

9. המתלוננת ציינה, כי הרכב הוא רכב חדש שנקנה על ידה בחודש ינואר 2016. עוד סיפרה, כי אין זו הפעם הראשונה שהיא מבחינה בשריטות על רכבה, וכי היו אירועים נוספים קודמים, בהם נתגלו שריטות בחלקים שונים של הרכב. עפ"י עדותה, בתאריך 16.06.16 הבחינה בשריטות בדלתות ובכנף אחורית בצד ימין של הרכב, גם בתאריך 26.07.16 נמצאו שריטה לאורך צד ימין של הרכב, כך גם ביום 09.08.16 וביום 20.09.16 נמצאה שריטה על דלת תא המטען (הבגאז'). המתלוננת העידה כי צילמה את רכבה בכל אחת מן הפעמים. התמונות הוגשו לתיק בית המשפט (ת/2-6) גם את השריטה שנגרמה ביום 21.11.16, המועד הרלוונטי לכתב האישום, צילמה המתלוננת. המתלוננת הציגה במהלך עדותה את מכשיר הטלפון באמצעותו ביצעה את הצילומים, וכן הציגה את הנתונים האלקטרוניים של מועד הצילומים מיום 26.07.16, מיום 20.09.16 ומיום האירוע נשוא כתב האישום.

10. המתלוננת ציינה כי מעולם לא חשדה בנאשמת שכן, הינה אישה מבוגרת וכן לאור העובדה שמעולם לא היה ביניהן סכסוך כלשהו, אלא ויכוחים לגבי סידורי עבודה בלבד. אולם, בהמשך - בחקירתה הנגדית, ציינה שהנאשמת שונאת אותה בשל כך שכמנהלת הציבה לה דרישות בעבודה (עמ' 12 ש' 21-28).

11. עוד סיפרה, כי הרכב לא תוקן על ידה, בשל העדר יכולת כלכלית שלה לממן את תיקונו וכי רק ביקשה מבן זוגה לטשטש את השריטות באמצעות חומר.

12. המתלוננת נחקרה ארוכות, בחקירתה הנגדית, באשר לשאלה מדוע דווקא ביום הרלוונטי לכתב האישום חנתה מתחת למצלמות, זאת לאור עדותה כי בדרך כלל חנתה באזור אחר בחניון. בהקשר זה, ענתה המתלוננת, כי השתדלה שלא לחנות בכניסה לחנות, מאחר ושם יש תנועה רבה של לקוחות וספקים ובשל החשש לפגיעה ברכבה. יובהר, כי לא מצאתי כל רלוונטיות לשאלה זו לבירור אשמתה של הנאשמת. הסיבה בעטייה החנתה המתלוננת את הרכב בכניסה לחנות באותו היום, והאם היה זה במכוון כדי לאתר את מי שפגע לה ברכב, אינה מעלה ואינה מורידה לענייננו.

13. לטענת המתלוננת, לאחר שצפתה בסרטון פנתה טלפונית לחנות כדי לברר האם ישנה הלימה בין המועדים הקודמים בהם נפגע רכבה לבין הימים בהם עבדה הנאשמת בחנות, ואכן נמצא התאמה. עם זאת, העידה כי אין בידיה את רישומי הנוכחות מאותם המועדים (עמ' 15 ש' 21-26).

עדות השמאי:

14. מטעם המאשימה העיד מר שלום מסילתי, שמאי רכב, אשר בדק את רכבה של המתלוננת בסמוך לאירוע, ביום 29.11.16, וכן צילם את הנזק לרכב.

15. עפ"י חוות דעתו של השמאי, אשר הוגשה לתיק בית המשפט (ת/8), אובחנו שריטות במרכב הרכב, בצידו הימני, עומק השריטות אינו מאפשר הסרה בפוליש. השריטות נמצאו על כנף קדמית ימנית, דלת ימנית קדמית, דלת שמאלית קדמית, כנף אחורית ימנית ודלת תא המטען. עפ"י חוות דעת השמאי, עלות תיקונו של הרכב עומדת על סך 5,265 ₪, וכן נגרמה לרכב ירידת ערך בסך של 3,038 ₪. בנוסף, צורפה לתיק בית המשפט חשבונית ע"ש המתלוננת, בגין תשלום שכר טרחתו, בסך של 650 ₪.

16. עפ"י עדותו של השמאי, "כנף ימנית, דלת ימנית קדמית ודלת אחורית ימנית, זו שריטה אחת בוודאות", אך השריטה בדלת תא המטען היא נפרדת (עמ' 17, ש' 9-10).

17. לשאלת ב"כ הנאשמת השיב, כי הנזק האמור יכול להיגרם מאבן, אם "ישנה אבן חצץ שיכולה לגרום לאותו נזק, שיש לה זיז קטן. גם ממפתח, או מאבן מדרכה..." (שם, ש' 19-20).

עדות גובה הודעת הנאשמת:

18. מטעם המאשימה העיד השוטר יחיאל דהן, שגבה את הודעת הנאשמת. העד מסר, כי הנאשמת נחקרה לאחר שהזהיר אותה, הבהיר לה זכויותיה, וכי ההודעה נמסרה מרצונה החופשי. העד ציין, כי הנאשמת סירבה

לחתום על ההודעה ואף סירבה לומר מדוע היא מסרבת לחתום. הודעת הנאשמת כמו גם מזכר שנערך ע"י העד הוגשו לתיק בית המשפט כ - ת/ 10 ו - ת/11.

עדות גובה הודעת המתלוננת:

19. במהלך שמיעת פרשת התביעה, תוקן בהסכמה כתב האישום וצורף לו כעד תביעה השוטר גיא יודשקין, אשר גבה את הודעת המתלוננת וכן ערך מזכר, ביום 22.11.16, אודות קבלת תמונות וסרטון מבן זוגה (ת/12).

20. בחקירתו הנגדית מסר העד, כי אינו זוכר את החקירה, כי אינו מכיר את המתלוננת ואינו זוכר אותה, וכן ציין כי לא ידוע לו דבר על דו"ח נוכחות של הנאשמת בעבודתה.

הצגת הרכב לעיני בית המשפט:

21. עפ"י הוראתי הכניסה המתלוננת את רכבה לחניון בית המשפט, על מנת שניתן יהיה להתרשם באופן בלתי אמצעי מהנזקים אשר גרימתם מיוחסת לנאשמת בכתב האישום. באותו המעמד, הצביעה המתלוננת על השריטות ברכבה, לאורך דופן ימין ועל מכסה תא המטען. לבקשת בית המשפט, כי המתלוננת תבודד את השריטה, אשר לטענתה נגרמה ע"י הנאשמת באירוע נשוא כתב האישום, הצביעה המתלוננת על שריטה שתחילתה בדלת קדמית ימנית קרוב לחיבור הדלת עם מרכב הרכב, שנמשכת לאורך דופן ימין של הרכב, עד לשני שליש דלת אחורית ימנית.

סרטון מצלמות האבטחה:

22. כאמור בפתח הדברים, הראיה המרכזית שהציגה המאשימה במסגרת פרשת התביעה, היא סרטון מצלמות האבטחה. צפיתי פעמים רבות בסרטון הקצר (46 שניות סך הכל).

23. בסרטון נראה רכבה של המתלוננת, כשהוא חונה עם חזיתו בסמוך לכניסה לחנות. בשניות הראשונות לסרטון, נראית הנאשמת עם הגב למצלמה, כשהיא יוצאת מן החנות או חזת קרטון מקופל בידה ולאחר מספר שניות נעלמת בצד ימין של התמונה (עד שניה 7 לסרטון). בשנייה 21 לסרטון, נראית שוב הנאשמת, כשהיא חוזרת מצד ימין של התמונה, מגיעה משמאלו של הרכב, חולפת על פני חזיתו ומתקרבת אל צידו הימני של הרכב. בשניות 33-35, נראית המתלוננת כשהיא מושיטה את ידה הימנית אל עבר הרכב ומצמידה את היד אל דופן הרכב, באזור של תחילת הדלת הקדמית הימנית (באזור הקרוב לחיבורה אל גוף הרכב). אז נראית הנאשמת, כשהיא מעבירה את ידה לאורך דופן ימין של הרכב עד לאזור סוף הדלת הימנית האחורית, כל זאת כאשר פניה וגופה מופנים אל הרכב. לאחר האמור, מסתובבת הנאשמת חזרה, עם פניה לכיוון חזית החנות ומתחילה לצעוד אל החנות.

פרשת הגנה:

24. במסגרת פרשת ההגנה, העידה הנאשמת. יוער, כי הנאשמת ביקשה לזמן עד מטעמה, והדיון אף נדחה לשם כך, אולם לבסוף ויתרה הנאשמת על העדתו.
25. גרסת הנאשמת הובאה לפני בית המשפט, תחילה באמצעות הודעתה (ת/10) אשר הוגשה באמצעות גובה ההודעה, כפי שהוזכר לעיל, ולאחר מכן במסגרת עדותה.
26. אדרש תחילה לגרסת הנאשמת, כפי שהיא עולה מהודעתה במשטרה: כאשר נשאלה הנאשמת על האשמות המיוחסות לה, תגובתה הראשונה היא "אין לי שום מושג, אתה מדבר איתי על דברים שאני לא יודעת, יש לה הוכחה? תגיד לי יש לה הוכחה ליד העבודה שלי יש הרבה מכוניות?" (ת/10, ש' 8 - 9). כאשר נשאלה מה ביחס לקשר שלה עם המתלוננת השיבה "היא הייתה חברה בעבודה, אחר כך נהיתה מנהלת ואין לי שום בעיות איתה" (שם, ש' 15), בהמשך הכחישה כל סכסוך עם המתלוננת וכן טענה כי אינה מכירה את רכבה. כאשר נשאלה הנאשמת, האם לפעמים היא יוצאת לחניה של החנות, השיבה באופן חד משמעי בשלילה (שם, ש' 34), כאשר מוטחת בה האשמה ששרטה את רכבה של המתלוננת, תגובתה של הנאשמת היא "אבל יש לך הוכחות?" (ש', 36), וחוזרת על כי אינה מכירה את רכבה של המתלוננת. רק לאחר שנאמר לה שהיא מצולמת כשהיא שורטת את הרכב, אמרה הנאשמת "אולי עברתי, אבל למה לשרוט...אפשר לראות את הצילומים, אולי עברתי ליד האוטו ושמתי את היד" (ש' 42 - 43), ולבסוף כאשר מוצג לעיניה הסרטון אמרה "אני שמתי את יד על האוטו מה אי אפשר לשים יד על האוטו" (ש' 48), אולם הנאשמת לא ידעה להסביר מדוע ניגשה לרכב הזה בכלל (ש' 54) ומנקודה זו ואילך חדלה מלשתף פעולה עם החוקר באומרה, "אין לי מה להגיד" ו - "אני לא רוצה לדבר כבר" (ש' 57, 63, 65), וכן בסרבה לחתום על ההודעה ולהסביר את סירובה זה.
27. בעדותה הראשית בבית המשפט סיפרה הנאשמת כי היא בת 62 ועובדת בחנות מזה למעלה מ - 5 שנים. כאשר נשאלה ע"י באת כוחה, בשאלה פתוחה, האם יש לה מה לומר לבית המשפט, אמרה "רק שואלת מה היה לפני באוטו שאני עברתי וכשמתי את היד על האוטו, לא היתה לי אבן ביד" (עמ' 23 לפרוטוקול, ש' 29 - 30). כשנשאלה, האם הייתה לה "היתקלות עם המתלוננת", השיבה "לא. אף פעם לא היה לי ויכוח איתה." (שם, ש' 31 - 32).
28. בחקירתה הנגדית, הנאשמת עומתה עם אמירותיה במשטרה, מהן עולה כי מרגע שהמתלוננת הפכה למנהלת שלה בעבודה, כבר לא היו חברות, ואז השיבה "לא הייתה מתייחסת אלי בצורה יפה...אני לא מחזירה מה שהיא מתייחסת אלי. אני בצורה יפה" (עמ' 24, ש' 14 - 18), וציינה עוד כי היחסים לא היו כל כך טובים, מצידה של המתלוננת. הנאשמת אישרה שידעה שהמתלוננת רכשה רכב חדש, אך טענה כי אינה יודעת מתי נודע לה הדבר, וכן טענה כי לא ידעה כלל שהרכב עליו הניחה את ידה היה רכבה של המתלוננת ובכלל לא ידעה שהמתלוננת הייתה בעבודה ביום נשוא כתב האישום. הנאשמת אישרה, כי היא מזהה עצמה בסרטון מצלמה האבטחה שהוגש לתיק בית המשפט, ואמרה בתגובה לנצפה בו "אני לא יודעת מה היה לפני ששמתי את היד על האוטו. נכון ששמתי את היד אבל זה לא אומר שאני שרטתי" (עמ' 25, ש' 18 - 19), וטענה "סתם עברתי ושמתי את היד. זה לא בכוונה או משהו" (שם, ש' 23). כאשר עומתה הנאשמת עם העובדה שבחקירתה

במשטרה אמרה תחילה כי אינה יוצאת כלל לחניון ורק לאחר שהוצג לעיונה הסרטון שינתה גרסתה ואמרה שיצאה וגם נגעה ברכב, אמרה "לא יודעת. לא יכולה להגיד לך שום דבר" (עמ' 26, ש' 7). כאשר הוצג לעיונה של הנאשמת הסרטון ונטען לפניה כי היא פונה אל הרכב בעת שהיא מעבירה את ידה עליו, אמרה "אולי בטעות. לא יכולה להגיד לך שום דבר" (עמ' 26, ש' 17). כאשר נשאלה הנאשמת מדוע לאחר האמור הסתובבה וחזרה לכיוון החנות, אמרה לפתע "אולי רצתי אחרי לקוחה... זה מה שאני אומרת לך, שלקוחה קנתה משהו, רצתי אחריה" (שם, ש' 20, 25). או אז נשאלה הנאשמת מדוע לא אמרה זאת לחוקר שגבה את הודעתה, ובשלב זה טענה הנאשמת "החוקר לא התנהג אלי יפה והיה ממש בהתנהגות של נקמנות" (שם, ש' 27), לאחר מכן תיקנה ואמרה "לא להתנקם בי. אבל דיבר אלי בצורה לא יפה" (שם, ש' 30). בהמשך טענה הנאשמת כי היו דברים שנאמרו על ידה לחוקר ולא נרשמו (עמ' 27, ש' 2), אולם לאחר שניתנה לנאשמת האפשרות לעיין פעם נוספת בהודעתה, חזרה בה מטענה זו (שם, ש' 20 - 21). בהמשך טענה עוד הנאשמת, כי סירבה להשיב לשאלותיו האחרונות של החוקר, מאחר ודיבר אליה לא יפה, כי סירבה לחתום על המסמך מאחר ולא ידעה מה כתוב בו, וכי לא קראה אותו מאחר והחוקר לקח לה את ההודעה מהיד ולא אפשר לה להמשיך לקרוא (עמ' 27 - 28).

גרסת המתלוננת אל מול גרסתה של הנאשמת:

29. לאחר שסקרתי את כלל הראיות שהובאו לפני בית המשפט, להלן מסקנותיי:

30. בבחינת **עדותה של המתלוננת** בפני עצמה, ובבחינתה ביחס למכלול ראיות התביעה, מצאתי אותה כהגיונית, קוהרנטית וסדורה. המתלוננת העידה אודות נסיבות גרימת הנזק לרכבה במועד הרלוונטי לכתב האישום. עדותה של המתלוננת נתמכת ביתר ראיות המאשימה.

בראשן, **סרטון מצלמות האבטחה** בחנות, בו כאמור נצפית הנאשמת, במועד האמור, כשהיא ניגשת אל דופן ימין של רכב המתלוננת, מצמידה את ידה אל הרכב, וכאשר כל גופה מופנה אל הרכב, מעבירה את ידה לאורך דלתות ימין. אמנם, הצילום הוא מרוחק ולא ניתן להבחין בחפץ בו אחזה המתלוננת, ואולם ניתן ללמוד מהצילום כי היא אכן אוזחת דבר מה, שכן ידה קפוצה, ומוחזקת כאשר גב כף היד מופנית כלפי הקרקע. בעת שבו מבצעת הנאשמת את האמור, לא נצפה אף אחד זולתה עובר ליד הרכב. יתרה מכך, ניכר כי זוהי מטרתה היחידה של הנאשמת בהגיעה אל הרכב, שכן מיד לאחר שסיימה להעביר ידה על הרכב, היא סבה על עקביה וחוזרת לכיוון החנות. תנועתה של הנאשמת ביחס לרכב אינה נראית אגבית, ובלתי מכוונת, היא אינה נראית מהלכת לשם מטרה אחרת ואגב אורחא מעבירה אצבעה בחטף על

גבי הרכב. הרושם הברור המתקבל הוא הפוך, ואינו מותיר מקום לספק, פעולתה של הנאשמת נחזית להיות מכוונת מטרה וממוקדת בעצם העברת היד על גבי דלתות הרכב.

ראוי להפנות אל **הצבעת המתלוננת על הנזק ברכב** עצמו, באופן ספונטני לבקשת בית המשפט ולעיניו, מתחילת הדלת הימנית הקדמית ועד שני שליש הדלת הימנית האחורית, שמתאימה בדיוק לתנועת ידה של הנאשמת על גוף

הרכב. ניכר, כי בהצבעה על הרכב לא ביקשה המתלוננת להשחיר את הנאשמת ולייחס לה נזקי שריטות שהופיעו גם באזורים אחרים של הרכב (בכנף ימנית קדמית ואחורית קדמית ובתא המטען), אלא את הנזק לדלתות ימין בלבד, באופן המתיישב עם סרטון מצלמת האבטחה.

יש להזכיר עוד את **תמונות הנזק** שצולמו ע"י המתלוננת במועד האירוע וכן את **חוות דעת השמאי** שמעלה גם כן קיומם של נזקים לאורך דופן ימין של הרכב. תצוין בפרט תמונה מס' 6 לתמונות השמאי, בה נראה אזור החיבור בין הדלתות, ומתמונה זו עולה כי מדובר בשריטה אחת, בתנועת משיכה רצופה לאורך שתי הדלתות. אכן, כאמור, לרכבה של המתלוננת נזקים נוספים, בכנף ימנית קדמית, בכנף ימנית אחורית ובמכסה תא המטען, שאינם מתאימים לתנועת ידה של הנאשמת בסרטון, אולם כפי העולה מעדותה של המתלוננת עצמה, היו אירועים קודמים נוספים בהם נשרט רכבה. גם גובה השריטה שנוצרה על הדלתות, עפ"י התמונות, מעט מתחת לקו ידית דלת הרכב, מתאים למנח ידה של הנאשמת על הרכב, כפי שנצפה בסרטון. זאת ועוד, כזכור, לבקשת הסניגורית, השיב השמאי כי מניסיונו גם אבן קטנה עם זיז, יכולה לגרום לשריטה על רכב, ומכאן שלא נדרש כלי מיוחד לשם כך.

31. נמצאו למדים, כי עדותה של המתלוננת מחוזקת באמצעות יתר ראיות התביעה, ואלו ככלל מתיישבות זו עם זו ומחזקות האחת את רעותה.

32. מנגד, מצאתי כי גרסת הנאשמת מיתממת, רוויה בסתירות, כבושה בחלקה וכזו אינה מתיישבת עם העולה מן הראיה הישירה, סרטון מצלמת האבטחה:

א. **ראשית**, תמונה תגובתה הראשונית של הנאשמת בחקירתה במשטרה, למיוחס לה. כזכור, הנאשמת לא הכחישה מיד ובאופן ברור כי שרטה את רכבה של המתלוננת, אלא ביקשה לדעת האם יש הוכחה לכך שביצעה את האמור.

ב. **שנית**, בכל הנוגע ליחסיה עם המתלוננת, מתקבל הרושם כי הנאשמת ביקשה שלא לומר דברים ברורים, אלא מעומעמים ובאופן מכוון. כך, בהודעתה במשטרה, אמרה "היא הייתה חברה בעבודה, אחר כך נהיתה מנהלת ואין לי שום בעיות איתה" (שם, ש' 15) וטענה שאין לה כל סכסוך עם המתלוננת. רק כאשר נשאלה על משמעות הדברים בחקירתה הנגדית בבית המשפט, ציינה כי מצידה הפגינה יחס טוב כלפי המתלוננת, אך כי זו האחרונה לא השיבה לה באותה מטבע והתנהגה כלפיה בצורה לא יפה. דברים אלו האחרונים, שכאמור לא נאמרו באופן מפורש ע"י הנאשמת מלכתחילה ובאופן מכוון כך נראה, עולים בקנה אחד עם טענת המתלוננת שהנאשמת שונאת אותה, על רקע היותה בתפקיד מנהלת של הנאשמת במועד הרלוונטי לכתב האישום.

ג. **שלישית**, גרסתה של הנאשמת הינה גרסה כבושה ומתפתחת בכל הנוגע ליציאת אל החניה. תחילה, בהודעתה, אמרה באופן חד משמעי שכלל אינה יוצאת לחניה של החנות. רק לאחר שנאמר לה שהיא מצולמת כשהיא שורטת את הרכב, אמרה הנאשמת "אולי עברתי, אבל למה לשרוט...אפשר לראות את הצילומים, אולי עברתי ליד האוטו ושמתי את היד" (ש' 42 - 43), ולבסוף כאשר מוצג לעיניה הסרטון

אמרה "אני שמתי את יד על האוטו מה אי אפשר לשים יד על האוטו" (ש' 48), אולם הנאשמת לא ידעה להסביר מדוע ניגשה לרכב הזה בכלל (ש' 54). בחקירתה הנגדית בבית המשפט, עוד הוסיפה הנאשמת ושינתה גרסתה פעם נוספת, כי למעשה באותו היום יצאה אחרי לקוחה שהשאירה דבר מה בקופה - טענה שלא רק שלא בא זכרה בהודעתה במשטרה, אלא גם אינה מתיישבת עם סרטון מצלמת האבטחה, בו לא נראית הנאשמת יוצאת עם דבר מהחנות, למעט ארגז קרטון מקופל בידה.

הנאשמת לא ידעה להסביר בעדותה, הכיצד טענתה זו האחרונה, לפיה יצאה אחרי לקוחה מהחנות, אינה מוזכרת בהודעתה במשטרה, וטענה כי אמרה את הדברים לחוקר המשטרה, אך דבריה לא נרשמו. בהמשך טענה הנאשמת כי היו דברים שנאמרו על ידה לחוקר ולא נרשמו, אולם לאחר שניתנה לנאשמת האפשרות לעיין פעם נוספת בהודעתה, חזרה בה מטענה זו. בהמשך טענה עוד הנאשמת, כי סירבה להשיב לשאלותיו האחרונות של החוקר, מאחר ודיבר אליה לא יפה, כי סירבה לחתום על הודעתה מאחר ולא ידעה מה כתוב בה, וכי לא קראה אותה מאחר והחוקר לקח לה את ההודעה מהיד ולא אפשר לה להמשיך לקרוא. תמוה הדבר, כי לטענות אלו אין זכר בגוף ההודעה ועוד יותר תמוה, הכיצד יתכן כי גובה ההודעה שהתייצב לעדות בבית המשפט לא נשאל בחקירה נגדית כל שאלה בקשר ליחסו אל הנאשמת בת גביית ההודעה, וביחס לכך שתוכן ההודעה משקף את אשר נאמר ע"י הנאשמת בפועל. עובדה זו, נזקפת לחובתה של הנאשמת, שכן חזקה היא כי לו היה מדובר בטענה אמיתית שיש להידרש לה לשם בחינת משקל הודעתה של הנאשמת במשטרה, הדברים היו עולים באופן ברור ומוטחים בגובה האמרה שהתייצב להעיד.

בנסיבות אלו, הרי שכבישת גרסתה של הנאשמת ביחס למעשיה בחניון, נותרה ללא כל הסבר המניח את הדעת. כידוע, בהתאם להלכה הפסוקה, גירסה כבושה שלא ניתן כל הסבר סביר לכבישתה, הכלל הוא כי ערכה ומשקלה מועטים ביותר משום שהכובש עדותו חשוד, מטבע הדברים, באמיתותה (ר': ספרו של כב' השופט קדמי "**על הראיות**", חלק ראשון, עמ' 441 וכן בפסיקה: ע"פ 2014/94 סאלח נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2), 624, עמ' 630-631; ע"פ 355/88 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3), 221, 261). כך, גם בענייננו.

ד. **חמישית**, התרשמתי כי הן בהודעתה במשטרה והן בעדותה לפניי, בעת שמעומתת הנאשמת עם השאלות הקשות ועם הראיות בעומדות כנגדה, היא נמנעת מלהתייחס באופן ענייני. כך, בהודעתה ולאחר שהוצג לעיניה סרטון מצלמת האבטחה, חדלה מלשתף פעולה עם החוקר באומרה, "אין לי מה להגיד" ו - "אני לא רוצה לדבר כבר" (ש' 57, 63, 65), וכן בסרבה לחתום על ההודעה ולהסביר את סירובה זה. גם בחקירתה הנגדית בבית המשפט, כאשר עומתה הנאשמת עם הפער שבין גרסתה הראשונה במשטרה, לפיה אינה יוצאת כלל לחניון, לבין גרסתה המאוחרת, כי יצאה וגם נגעה ברכב, אמרה "לא יודעת. לא יכולה להגיד לך שום דבר" (עמ' 26, ש' 7). כאשר הוצג לעיונה של הנאשמת הסרטון ונטען לפניה כי היא פונה אל הרכב בעת שהיא מעבירה את ידה עליו, אמרה "אולי בטעות. לא יכולה להגיד לך שום דבר" (עמ' 26, ש' 17).

התרשמתי, כי אין מדובר בקושי בהבנה של הדברים, כפי שנטען ע"י ב"כ הנאשמת, כי אם דווקא בהכרה של

הנאשמת שאין הסבר הגיוני להתנהלותה ושאינו לה דרך לגשר על הפער בין מה שנאמר על ידה שקרה, לבין מה שעולה מתוך הראיות.

ה. שיטת, גרסתה של הנאשמת לפיה רק עברה ליד הרכב והעבירה עליו יד באופן אגבי, אינה עולה בקנה אחד עם העולה מהסרטון. כפי שפירטתי לעיל, בסרטון נראית הנאשמת כשהיא מקיפה את הרכב ומגיעה אל דופן ימין שלו, מניחה את ידה הימנית עליו, כשהיא קפוצה וגב כף היד מופנה כלפי מטה, ומעבירה את ידה לאורך הדלתות, כאשר כל גופה מופנה אל הרכב. לאחר שמסיימת הנאשמת להעביר את ידה לאורך דופן ימין של הרכב, היא סבה לאחור ושבה לכיוון החנות. התנועה המתבצעת ע"י הנאשמת, עפ"י הסרטון, ושפת הגוף שלה, אינן נראות אגביות, תמימות או אקראיות כלל ועיקר. בניגוד לטענת הנאשמת (בגרסתה המאוחרת), נראה כי אין כל מטרה אחרת להימצאה בקרבת הרכב והרושם המתקבל אינו מותיר מקום לספק, כי פעולתה הינה מכוונת ומודעת.

33. מן הנימוקים האמורים, גרסת הנאשמת אינה מהימנה עלי, בהיותה כבושה, בלתי סבירה, בלתי הגיונית ובהינתן הסתירות הקיימות בה, ועל כן אני דוחה אותה. מנגד, כאמור, נתתי אמון בגרסת המתלוננת, שנמצאה כגרסה סדורה, עקבית וקוהרנטית ואשר מתיישבת עם יתר ראיות המאשימה. לפיכך אני קובעת, כי הוכח שהנאשמת אכן שרטה את רכבה של המתלוננת, לאורך דלתות ימין, באמצעות חפץ חד כלשהו, במקום ובמועד המצוינים בכתב האישום.

34. באשר להוכחת היקף הנזק הנטען בכתב האישום, נמצא ספק. כזכור, נטען כי כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו שריטות בכל צדו הימני של הרכב, נזק שעלות תיקונו עומדת על 5,265 ₪ וכן נגרמה לרכב ירידת ערך בשיעור של 3,038 ₪, וזאת בהתבסס על חוות דעת השמאי. בעדותו מסר השמאי, כי "כנף ימנית, דלת ימנית קדמית ודלת אחורית ימנית, זו שריטה אחת בוודאות", אך השריטה בדלת תא המטען היא נפרדת (עמ' 17, ש' 9-10). כלומר, כבר מן העדות עולה, כי החלק בחוות הדעת המתייחס לנזק לתא המטען אינו רלוונטי לאירוע נשוא כתב האישום. זאת ועוד, מסרטון מצלמות האבטחה עולה כי תנועה ידה של הנאשמת על גבי הרכב הינה לאורך דלתות צד ימין בלבד וכי הנאשמת אינה נראית נוגעת בכנף קדמית ימנית או בכנף אחורית ימנית. עובדה זו מתיישבת גם עם הצבעתה של המתלוננת על השריטה בגוף הרכב, לאורך הדלתות בלבד, כרלוונטית לאירוע בו עסקינן.

היינו, מן הדברים עולה, כי חוות דעת השמאי מתייחסת - פרט לנזק לדלתות ימין של הרכב - גם לנזקים נוספים, בכנף ימנית קדמית ואחורית ובמכסה תא המטען, אשר לא נגרמו כתוצאה ממעשיה של הנאשמת באירוע נשוא כתב האישום. לפיכך, הערכת הנזק הכוללת שניתנה אינה משקפת את הנזק שנגרם ע"י הנאשמת, אלא נזקים נוספים ואחרים שלא הוכח שנגרמו על ידה. ב"כ המאשימה טענה, כי ניתן לבודד מתוך חוות הדעת את הנזק לחלקים הרלוונטיים, אולם הדבר נכון רק ביחס להערכת ירידת הערך של הרכב (כשלעניין זה הפריד השמאי בין חלקי הרכב השונים) בעוד שביחס לעבודת הצביעה ניתנה הערכה כוללת, וברי כי כל ספק דינו שיזקף לטובת הנאשמת. אם כן, הוכח כי במעשיה גרמה הנאשמת נזק לרכב המתלוננת, בשיעור העומד על 1,135 ₪ לפחות (שיעור ירידת הערך כתוצאה מהשריטה לאורך הדלתות, היינו 1.68% מערך הרכב), ולכן מצטרפת עלות צביעת הדלתות, שלא הוכחה במדויק, והיא יכולה להילמד

רק באופן יחסי לעלות צביעת כלל חלקי הרכב אליהם מתייחסת חוות דעת השמאי.

סוף דבר:

35. נוכח מסקנותיי דלעיל, אני קובעת כי עלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר, שהנאשמת שרטה את רכבה של המתלוננת לאורך דלתות צד ימין, במועד במקום ובנסיבות המתוארות בכתב האישום וגרמה לו לנזק, ועל כן אני מרשיעה אותה בעבירה של עבירת היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, ט"ו אדר א' תשע"ט, 20 פברואר 2019, במעמד הצדדים